

[Udenrigsministeren.]

altså nu har lært, hvad svenskerne kan på det punkt. Det har de altså lært i kraft af svenske gaver. Derefter kommer man og er interesseret i på kommercielt grundlag at få et samarbejde inden for den pågældende industri.

Jeg kan også nævne, at vi f. eks. i forbindelse med Indien og med kvæg til Indien i mange år har haft det inde som en del af vores udviklingsbistand, hvorefter det også har ført til ordrer. Det vil nogle finde er meget forkert; det finder jeg ikke er så forkert, hvis landet ønsker det sådan.

Men altså hvis hr. Arentoft har den tanke, at bare vi holder os væk fra alt dette, så vil dansk erhvervsliv alligevel få disse muligheder, så må jeg sige, at dansk erhvervsliv ikke vil få disse muligheder. Det synes jeg er en helt afgørende ting, og det vil enhver dansk erhvervsmand kunne bekræfte over for hr. Arentoft.

Hr. Stinus gjorde mig opmærksom på, at der var en forskel i formuleringen, sådan som jeg brugte den i min tale her i dag, og så lovens formulering. Vi er da helt enige, jeg foretrækker også lovens, der lå ikke noget tilsigtet i det, det blev jeg heller ikke beskyldt for. Jeg ser også den økonomiske vækst som et middel. Jeg har sagt mange gange, at jeg betragter dette mærkelige nulvækstbegreb som en mærkelig latterlig ting, jeg simpelt hen ikke ved hvad er, men at jeg er helt enig i, at vækst i sig selv har ingen interesse. Væksten har kun interesse som middel til at skabe mere menneskelige og mere rimelige samfund, det er jeg ganske enig i.

Så var hr. Stinus noget inde på det, vi har drøftet nogle gange, om, hvorvidt EF-bistanden bør regnes til u-landsbistand. Der mener jeg stadig væk, at det kan man gøre med ganske overordentlig god samvittighed, så længe vi sikrer os, at sigtet med EF-bistanden er det samme som sigtet med vores bistand og vi når nogle af de fattigste lande og vi yderligere når lande, vi ellers ville have svært ved at komme i forbindelse med.

Jeg har noteret mig hr. Stinus' ønske om en øget indsats specielt for børnene og de unge og vil også henlede styrelsens opmærksomhed specielt på det spørgsmål.

Så blev der spurgt, om der var taget

skridt til at vurdere u-landenes krav i forbindelse med en ny økonomisk verdensorden. Der vil jeg sige, at det er der jo i den forstand, at en meget lang række af dem, vel næsten dem alle sammen, er vurderet i den instruks til Nairobikonferencen, som er givet i hvert fald medlemmerne af udenrigsnævnet og udenrigsudvalget i hænde for få dage siden, ikke dem alle, men det er dog i hvert fald det mest aktuelle forsøg på at vurdere alle disse krav.

Så var hr. Stinus meget utilfreds med, at vi havde skåret ned på oplysningsbevillingen. Der må jeg altså igen henviser til de 2 mill. kr., som udenrigsministeriet måtte bløde med i sidste spareomgang, for de er jo netop plukket rundt omkring fra sådan nogle steder, hvor vi var lidt kede af at tage dem, men man kan jo ikke både spare pengene og bruge dem.

Hr. Lembourn gav meget stærk tilslutning til at det er nødkriteriet, der er afgørende for valget af lande, og det var jeg glad for. Flere var inde på det, men jeg var glad for, at det blev sagt så klart og så stærkt. Jeg tror, det er det eneste, vi kan arbejde med.

Derimod var hr. Lembourn mindre begejstret for vores støtte til frihedsbevægelserne. Det vil sige, der lå en dårlig skjult begejstring bag ved de ord, der i øvrigt blev sagt, men man var bange for, at vi derved blandede tingene sammen. Jeg føler det ikke på den måde, da det er befolkninger, der er i nød i de pågældende områder uddannelsesmæssigt, humanitært osv., og da de ikke kan nås via regeringer.

Jeg vil gerne sige, at jeg er hundrede procent enig med hr. Lembourn i, at hvis vi begynder — og dér er jeg altså uenig med hr. Steen Folke — at lave u-landsbistand uden om regeringer, hvor der findes regeringer, så kompromitterer vi hele u-landsbistanden. Det er ingen vej. Men hvor der ikke findes legale regeringer, sådan som tilfældet har været i disse lande, hvor vi handler i overensstemmelse med FN's sikkerhedsråd, handler i overensstemmelse med vore EF-kolleger, handler i overensstemmelse med OAU, hvad angår hvilke frihedsbevægelser, dér mener jeg, at vi kan gøre det med overordentlig god samvittighed og derfor altså også fortsætte over for Namibia, som har et ulovligt styre, Rhodesia, som har et ulovligt